

Een Torenvalk

Falco tinuncullus als aaseter

Guido Meeuwissen

Op 30 oktober 2005 was ik aan het wandelen in de Eemshaven-Oost toen ik onverwachts op een Torenvalk stuitte die fanatiek aan een grote prooi zat te plukken. De vogel viel niet op in de smalle strook gras die werd gevormd door een lange rij zandbulten en de boomsingel bij de zeedijk. De valk, een vrouwtje, zat boven op de bebloede borstkas van een meeuwachtige(?) vogel. Om haar evenwicht te bewaren fladderde ze geregeld heftig met haar vleugels. Soms viel ze eraf maar na een adem-pauze kroop ze steeds opnieuw op het kadaver. Ik sloop wat dichterbij en door de telescoop zag ik dat ze enorme moeite had kleine stukjes van de taaie borstspieren af te rukken. De veren bleven geregeld aan haar bek plakken maar toch lukte het haar kleine hapjes van het rode vlees naar binnen te werken. Het was wel een grappig gezicht: een Torenvalk met een witte kop vol plakkerige veren. Soms staken de grijze poten van het kadaver even

loodrecht omhoog en de grond eromheen lag bezaaid met geplukte veren.

Met regelmaat liet de valk haar prooi even in de steek en sloop dan weg in de boomsingel of tussen de zandhopen. Bang om verrast te worden door de oorspronkelijke eigenaar van de prooi, een Slechtvalk *Falco peregrinus* of Havik *Accipiter gentilis*? Beide soorten worden hier dagelijks jagend gezien. De Torenvalk liet zich door mij niet van de wijs brengen; ze ging gewoon door met haar maaltijd terwijl ik haar op 12 meter afstand fotografeerde.

Na anderhalf uur besloot ik met enige tegenzin toch eens te kijken met welk prooidier ze bezig was. Pas op 3 meter afstand vloog ze krijsend een zandbult op, boos dat ik haar stoorde. Toen ik me bukte zag ik meteen een losse wulpensnavel liggen, de rest van de kop ontbrak. Het was dus een Wulp *Numenius arquata* en geen meeuw, zoals ik eerst dacht. Het geplukte, bloederige wulpenlijf was verder redelijk intact; er zat nog veel vlees aan.

Ik ga er niet van uit dat een Torenvalkvrouwtje een prooi vangt die veel groter is dan zichzelf en in de literatuur is te vinden dat een prooi ter grootte van een Kievit *Vanellus vanellus* al heel erg groot is voor een Torenvalk, die bovendien grotendeels van muizen leeft. Dat dit vrouwtje, mogelijk door honger gedreven, genoeg nam met een vers kadaver vond ik voor een Torenvalk wel heel bijzonder. Ik had het nog nooit eerder gezien.

